

Rigsdagstidende.

1852. Forhandlingerne paa Landstthinget. № 9.

Fjerde Session.

12te Møde.

Tirsdagen den 2den November.

(Forts.)

Ordføreren: (H. B. Hansen) Jeg skal kun tillade mig at tilbagefalde i det ærede Things Erindring, at de Bestemmelser, som det forelagte Lovudkast vil have fornyet, ere de samme som de, der indeholdes i Loven af 19de April 1850, og gaae, som bekendt, ud paa, at Umyndiges, offentlige Stiftelses Midler, Skistemidler og Embedscautioner, skulle modtages i den kongelige Kasse efter de nu gjældende Bestemmelser indtil Udgangen af Marts 1852, og dernæst, at for Sparekasser og lignende Instituter saavel som for Enkeltmand, naar det skjønnes tjenligt til at fremme Selveiendoms Udbredelse eller andet almeen-nyttigt Foretagende, bemyndiges Finantsministeren ligeledes indtil Udgangen af Marts 1852 til at modtage Penge til Forrentning i Statskassen mod saadan Rente, dog ikke over 4 pCt. aarlig, og under saadanne Dystigelses- og andre Vilkaar, som af ham maatte blive fastsatte. Det er disse Bestemmelser, som ved en Lov forrige Aar bleve forlangede for iaar, og som ved det nuværende af Regjeringen forelagte Lovudkast atter søges forlangede for eet Aar. Det er ikke undgaaet Udvalgets Opmærksomhed, ved at tage dette Lovudkast under Overtæelse, at der første Gang, da det Lovudkast fremkom, om hvis Fornyelse der nu er Tale, reiste sig vægtige Bemærkninger mod denne Deel af Statsgjælden, som man fandt lidet ønskelig for Finantserne, og endogsaa betænkelig i nationaloekonomisk Henseende, idet derved flere Midler vilde blive undtagne den almindelige Omsætning. Man troede imidlertid dengang, især paa Grund af de daværende Forhold, at der da ikke var Anledning til at gaae ind paa at underkaste dette

Spørgsmaal, der saaledes stod i Forbindelse med denne Deel af Statsgjælden en nærmere Overtæelse; og Udvalget maatte derfor vel nu, da disse Forhold, der foranledigede dette, ere forandrede, navnlig da Krigsforholdene ere ophorte, have sin Opmærksomhed henvendt paa, om der ikke nu var Anledning til, paany at optage det Spørgsmaal, som den Tid blev reist. Man maatte imidlertid komme til den Erkjendelse, at det Spørgsmaal, om og paa hvilken Maade Finantserne skulde enten frigjøre sig for denne Gjæld eller ogsaa foretage en Forandring med de Bestemmelser, der gjælde herfor, og den Bemyndigelse, der er givet Finantsministeren til at modtage en vis Deel af de Midler, hvorom Tale er, staaer i en saa nøie og uadskillelig Forbindelse med de finantsstille Forhold i det Hele taget, at det vilde være meget vanskeligt og vel endogsaa saa godt som umuligt allerede nu paa det nærværende Standpunkt at give en forandret Bestemmelse, som skulde sigte til at fjerne de Ulemper, som vistnok maae erkjendes at have været forbundne med disse Midlers Anvendelse paa den Maade, som i Loven er bestemt. Det vil nemlig være det høieste Thing bekendt, at de finantsstille Forhold jo endnu maae modtage en Ordning ved den Forbindelse, som de forskjellige Statsdele skulde træde i med hinanden, der endnu ikke kan bringes til nogen Afgjørelse. Men selv om man affeer derfra, vil man maafee antage, at der allerede nu, forsaavidt disse Midler indflyde i Statskassen, for Kongeriget's Vedkommende kunde tages Bestemmelse derom, men i saa Henseende vil det dog vistnok i høieste Grad være nødvendigt at vide, hvorledes de finantsstille Forhold stille sig, efterat Krigsforholdene nu ere ophorte, og at kjende den Ordning, som det maa antages, at de skulde modtage. Det er vel saa, at Finantslovud-